

Diana Riba. Núm. 2 d'ERC en les europees

“A la presó i a l'exili hi tenim grans líders, però n'han de sortir més”

Opinió

No us deixarem sols

Jordi Turull i Negre
Pres polític

Pont i Pujol

empresistes

CONSULTORIA INTEGRAL

per a pimes i patrimonis familiars

www.pontipujol.com · tel. 93 764 04 69

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 21 de gener del 2019. Any XLIV. Núm. 14886 - AVUI / Any XLI. Núm. 13746 - EL PUNT

NACIONAL

P13

Els municipis es reforcen amb seguretat privada

CONTROL • Interior autoritza sis ajuntaments a contractar vigilants externs coordinats amb la policia per millorar la seguretat

INSEGURETAT • L'increment del nombre de robatoris i la presència poc controlada de maners, principals motius de les sol·licituds

L'ESPORTIU

Messi i Suárez s'abracen després de protagonitzar el 2-1 que decantava el marcador del partit, ahir al Camp Nou ■ EFE

Mitja hora de Messi és molt

L'argentí surt amb 1-1 i marca la diferència contra el Leganés (3-1)

Nacional

P8

El líder del PP aclamat en la convenció del partit ■ EFE

Casado promet més duresa a Catalunya per recuperar vots

El líder del PP vol “alliberar Catalunya” amb un 155 total i il·legalitzant partits, i insta el votant de Cs i Vox a “tornar”

Punt de vista

Keep Calm
“En castellano”

Jordi Creus

De reüll
La cuina espanyola

Anna Puig

BAR-RESTAURANT

CAL AVI

C/Pau Costa, 16
08350 Arenys de Mar
Tel. 93-792-38-50
Mòb. 685-192-359

ESMORZARS · DINARS CASOLANS · SOPARS

calxavi@hotmail.es

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

“En castellano!”

“**S**oc advocat i vinc a assistir un detingut.” Aquesta és la frase que va pronunciar l'advocat Benet Salellas a la porta de la caserna de la policia espanyola de Girona dimecres de la setmana passada. La conseqüència? Que durant una bona estona no el deixessin entrar a parlar amb el seu client, l'alcalde de Verges, Ignasi Sabater, detingut per ordre de no se sap qui, per comunicar-li que se l'investiga per un delictes de desordres públics.

“En castellano o no entras” va ser la resposta policial. A l'Europa del segle XXI, Benet Salellas, l'advocat de l'alcalde democràtic de Verges, no pot parlar en la seva llengua davant d'un policia espanyol, malgrat que les lleis diguin que qualsevol ciutadà pot expressar-se en l'idioma oficial que esculli davant l'administració de l'Estat a Catalunya. Mireu si és fort, que Benet Salellas no pot ni parlar davant de la policia que ha detingut l'alcalde democràtic de Verges –i el de Celrà i 14 persones més– en la llengua amb què parla amb la seva família de

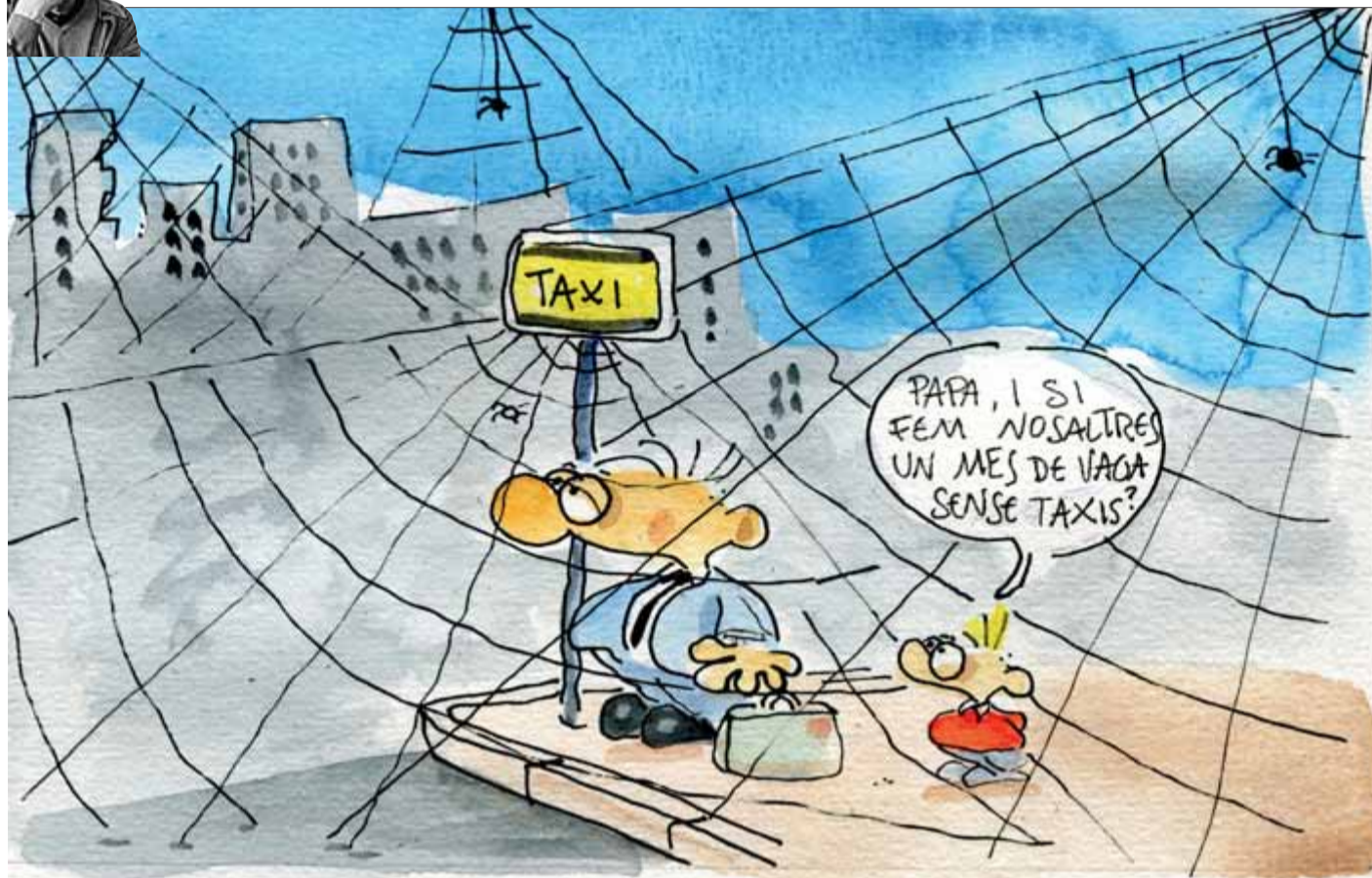
“En castellano o no entras” és la realitat d'aquesta Espanya irreformable que somriu mentre a Catalunya es trepitgen els drets més elementals

Bell-lloc d'Urgell la delegada del govern espanyol a Catalunya, Teresa Cunillera. Què et sembla, Teresa? Aquesta és la manera de desescalar, de temperar els ànims i de trobar camins per poder dialogar? Aquest és el famós problema de convivència entre catalans de què parla Pedro Sánchez? “En castellano o no entras” és la realitat d'aquesta Espanya irreformable que somriu mentre a Catalunya es trepitgen els drets més elementals.

El canell embenat de l'alcalde de Verges és la imatge gràfica d'unes detencions pensades per atemorir i escarmentar la població a les portes del judici contra els dirigents polítics empresonats. La brigada d'informació, hereva directa de la terrorífica Brigada Político Social de la policia espanyola i responsable de les detencions, és una rêmora més d'un franquisme latent. I un exemple més que aquella transició –gens modèlica, per cert– va deixar tantes i tantes assignatures pendents que avui podem dir que, definitivament, la seva nota final és un suspens clamorós.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

La senyoreta Stein

La primera edició en català del clàssic d'Ernest Hemingway *París era una festa*, a la col·lecció El Cercle de Viena, m'ha fet interessar, quasi sense voler-ho, per Gertrude Stein, l'amfitriona perfecta que servia als artistes pobres licors de prunes i pastissos vora l'escalfapanxes de la Rue de Fleurus, mentre els allionava sobre la inconveniència de produir res d'*inaccrochable*, la seva manera de dir que hi havia coses que desentonarien penjades a la paret del seu pis. Aquesta dona no m'ha fet mai el pes, però potser no és del tot culpa seva. El fet que sigui presentada com un referent ineludible de l'avantguarda literària del segle XX, a la voreta de Joyce, i que paradoxalment hagi de recórrer a les llibreries de vell per trobar algun exemplar que porti la seva firma no hi ajuda gaire, la veritat. En català, només ha estat traduïda, que jo sàpiga, dues vegades, fa una colla d'anys: Marta Pessarrodona va barallar-se per primera vegada el 1985 amb la prosa seca, repetitiva, com pastada amb desgana, d'*El món és rodó*, i el 1992 va arribar l'adaptació d'Assumpta Camps de

“Gertrude Stein és una espècie de matrona búdica de l'alteritat injuriada”

l'Autobiografia d'Alice B. Toklas, el llibre més famós de Stein i l'únic, segons diuen les males llengües, que sorprenentment li va sortir intel·ligible. En castellà, de tot el que se n'ha publicat ja quasi només queda viu als catàlegs bibliogràfics el breu retrat sobre Picasso. Per ser considerat un dels llegats més influents de la modernitat, no anem pas gaire ben servits.

En canvi, la senyora revinguda i amb aspecte de pagesa friülusa que va escriure aquestes obres és bastant més coneguda, encara que només sigui per la seva amistat amb els artistes i escriptors que malvivien al París d'abans de la guerra, i sobretot perquè

el món acadèmic, des que hi va arribar l'apoteosi del revisionisme feminista i postcolonial, l'ha erigida en una espècie de matrona búdica de l'alteritat injuriada. A cap ressenya no hi falten mai al·lusions a la manera desastrada que tenia de vestir, als seus orígens jueus i a la duresa de les seves faccions, d'una lletjor només comparable a la d'Alice B. Toklas, amb el seu serrell oliós i el bigotet sense depilar. Un hipopòtam i un rinoceront, les caricaturitzaria Picasso, bastant desagratit. A Gertrude Stein –em nego a referir-m'hi com “la Stein”, que és la manera de cosificar en femení les dones que fan coses, estupideses que mai no es comet per al·ludir “al Joyce” o “el Proust”–, se la sol citar per una sola frase. Atenció: “Una rosa és una rosa és una rosa.” La deixo sobre la taula, per si algú la vol anar acariciant com si fos un gat mentre hi medita. A mi me n'apassiona l'obsessiva circularitat amb què representa com el destí es cargola sobre les coses que no poden deixar de ser el que són, fins que quasi treuen sang. Però només són un nom. Com la mateixa senyoreta Stein.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neocròlogues), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/y9uxx6>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat

La mentida de la inversió

Molt s'ha parlat aquests darrers dies de la inversió promesa pel govern del PSOE a Catalunya per a l'any 2019 com a argument per aprovar el pressupost. De fet, els diaris de Madrid han afirmat que era el preu a pagar per Pedro Sánchez per mantenir la cadira a La Moncloa i que premiava l'habitual insolidaritat catalana. Aquestes xifres, les oficials del pressupost, indiquen que la inversió a Catalunya se situaria en el 16,8%, encara lluny del que determinava l'Estatut –que l'Estat no està obligat a complir gràcies, naturalment, a la sentència del Tribunal Constitucional del 2010–, i, sobretot, lluny de la realitat, ja que el Principat significa un 19% del PIB espanyol.

En tot cas, és cert que aquesta xifra és superior a la inversió de l'Estat a Catalunya dels darrers anys: un 11,3% el 2015, un 10,7% el 2016, un 13,4% el 2017 i un 13,8% el 2018. En aquest

“La inversió real de l'Estat a Catalunya l'any 2017 va ser del 9,38%. Això cal negociar?”

darrer cas, tot i aquella pluja de milions, més de 4.000, promesos per Mariano Rajoy en una conferència-ensarconada a Barcelona. Anys i anys, doncs, en què no s'ha respectat el 19% que Catalunya aporta al PIB, no s'ha respectat l'Estatut, llei orgànica espanyola, ni s'ha respectat una altra xifra que hauria pogut prendre's de referent, el 16%, ja que, a Catalunya, hi vi-

uen, encara, el 16% dels espanyols. Aquesta xifra marcaria un mínim molt mínim perquè l'Estat espanyol donés els serveis necessaris als seus conciutadans. Ni això.

Però és que encara és més greu. La Cambra Oficial de Contractistes d'Obres ha fet públic aquesta setmana que, en el període entre el 2010 i el 2017, Foment, que executa la pràctica totalitat de les inversions a Catalunya, només n'ha executat el 70%. Per no marejar-los, que aquella inversió del 13,4% del 2017 queda reduïda a un ridícul 9,38% d'inversió real.

Tot plegat és, doncs, i com s'ha demostrat en el temps, una perfecta cortina de fum. Perquè els partits independentistes aprovin el pressupost a Sánchez –si és que el PSOE ho vol, que tampoc és clar–, cal que aquest iniciï una negociació política per trobar una sortida política al procés català. No costa tant d'entendre.

De reüll

Anna Puig

La cuina espanyola

A l'olla, hi posarem el nou president andalús, que promet “bel·ligerància activa” contra Catalunya. Hi afegirem un polsim d'Extremadura, on el seu parlament ha aprovat una moció perquè s'implanti de nou el 155 al nostre país. No hi poden faltar un parell de discursos de Pablo Casado i Albert Rivera –qualsevol d'ells anirà bé per a aquest plat que estem preparant. Si ho tenen a mà, no descartin afegir-hi alguna de les aparicions estel·lars de José María Aznar o Felipe González. I sempre hi donarà més bon gust si, a l'olla, hi incorporem declaracions

Recepta, en quatre passos, per fer un bon plat de catalanofòbia

d'incultivats actors com ara Carmen Maura i Toni Cantó. O de suposats intel·lectuals com ara Arturo Pérez-Reverte. Ho condimentem tot plegat amb un ampli estol de tertulians que, dia sí, dia també, generen mentides i més mentides contra el nostre país. I pràcticament tenim el plat a punt. Només cal que faci una mica de xup-xup. Tampoc no gaire perquè ja veuran que de seguida començaran a bullir les xarxes socials amb missatges amenaçadors, provocacions i insults contra els nostres polítics, les nostres tradicions i contra tot allò que sigui català. Veuran com s'estén l'odi com una taca d'oli. L'efecte és immediat. I és en aquest punt quan hem de treure l'olla del foc i ens podem disposar a emplatar. Una dosi generosa, guarnida amb alguna esferificació, perquè sempre queda bé i així segur que entra pels ulls. I ja el podem servir. Heus aquí com s'elabora un plat de catalanofòbia.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL PP

Pablo Casado

Insults i amenaces

La recepta del nou PP per a Catalunya és “alliberar-la” d'una “banda de fanàtics racistes i supremacistes”, liquidar l'autonomia amb un 155 indefinit i inconstitucional, més dura per als presos i la il·legalització dels partits independentistes. Odi i hostilitat per recuperar el vot perdut amb Cs i Vox.

LÍDER DE FORZA ITALIA

Silvio Berlusconi

Europeista de pega

L'expresident italià, amb 82 anys, inhabilitat fins fa dos mesos i descavalcat dels índexs de popularitat pel president Salvini, sent ara la crida d'Europa i es presenta a les europees per “frenar els populismes” dels quals ell ha estat mestre i precursor. Un discurs que els sondejors (10%) no semblen avalar.

ESCRITOR

Enrique Vila-Matas

Una mirada literària

L'escriptor català ha fet una tria personal d'entre el miler de peces de la col·lecció d'art contemporani de La Caixa i n'ha fet una lectura pròpia i particular que s'exposa a la Whitechapel Gallery de Londres. El projecte inclou un nou llibre basat en les reflexions que es deriven del diàleg amb l'art.

EDITORIAL

La seguretat veïnal, una prioritat

Els darrers successos delictius que s'han produït en domicilis de diversos territoris de Catalunya es poden qualificar de veritable onada de robatoris. Ho demostra la intensitat del fenomen, la reiteració delictiva, l'àmplia extensió territorial que abraça i la sospita de l'existència de bandes de lladres especialitzades i professionalitzades que modernitzen les tècniques delictives amb actuacions ràpides difícils d'interceptar. S'ha de reclamar als Mossos una major efectivitat però cal ser conscients de la impossibilitat de patricular zones tan àmplies com les afectades, moltes d'elles en urbanitzacions, la qual cosa no vol dir que calgui reforços amb l'ampliació d'efectius al cos, que està sota mínims i amb una reestructuració interna de funcions dels agents. Igual com les policies locals, que també han de tenir un paper destacat en la lluita contra els robatoris però també es veuen limitades per la impossibilitat legal d'ampliar plantilles.

Per això, la tasca policial cal reforçar-la amb iniciatives de seguretat complementàries. Com els agents privats contractats a Vielha, el Vendrell, l'Estartit, Premià de Dalt, Roses o Sitges. O la figura del sereno recuperada a Santa Coloma de Gramenet. Iniciatives necessàries, però que cal ordenar i supervisar, sempre acotades a l'àmbit de la vigilància. La tasca policial no pot privatitzar-se. Primer perquè la ciutadania ha de tenir la garantia que les forces de l'ordre s'ajusten a criteris d'actuació sota el control de les autoritats competents per l'ordenament democràtic. I en segon lloc perquè supeditar la seguretat a recursos econòmics provoca injustos desequilibris entre qui viu en un municipi que pot sufragar la seguretat privada i qui viu en un altre sense capacitat econòmica.

Tal dia com avui fa...

1 any Fita electoral
El PDeCAT accelera els preparatius per a les eleccions municipals amb un centenar de primàries locals arreu del territori.

10 anys Relleu històric
Barack Hussein Obama, advocat demòcrata de 47 anys, es converteix finalment en el primer president negre dels Estats Units.

20 anys Sequera
Els embassaments catalans només tenen aigua fins al mes de maig. A les conques internes hi ha la meitat de l'aigua habitual al gener.

Full de ruta

Xevi Sala

Ells guanyen, tu perds

El gran triomf del sistema establert no és tan sols perpetuar-se en el temps, sinó aconseguir que fins i tot les revoltes l'acabin enfortint. Alumnes aplicats de la frase més famosa del príncep Salinas a l'immortal *Guépard* de Giuseppe Tomasi de Lampedusa, bancs i elèctriques han estrenat l'any confirmant que tot ha canviat perquè res no canviés. O, més ben dit, que a vegades val més no canviar si no és per garantir que no ho empitjorarem tot. El 2018 va acomiadar-se amb dues promeses buides: el control de la factura elèctrica que obliga tantes famílies a triar entre tremolar de fred o passar gana, i la supressió de l'impost hipotecari que feia més fondes les butxaques dels banquers i que els tribunals europeus, amb molt bon criteri, van sentenciar a mort. Ningú negarà que parlem de dues qüestions que afecten de ple, ja no el benestar, sinó la supervivència dels sectors més desfavorits de la nostra societat. Dos temes, vaja, ideals per

El 2018 va acomiadar-se amb dues promeses buides: el control de la factura elèctrica i la supressió de l'impost d'actes jurídics aplicat a les hipoteques

a exhibir la qualitat humana de les persones que tenen el poder de prendre decisions tan sensibles. Desmuntat l'arbre de Nadal i endreçat fins l'any vinent el tió, ja hem vist per on se la refregaven, la qualitat humana, els responsables de fer una mica més complicada la vida dels assalariats. D'una banda, el preu de l'electricitat s'ha disparat en les primeres setmanes de gener gairebé un 40% en relació amb el mateix període de l'any passat, i això s'ha traduït en un fort increment del rebut de la llum del primer mes del 2019. És a dir, justament quan més falta fa l'energia, més car és accedir-hi. D'altra banda, l'augment dels interessos hipotecaris aplicats des de l'octubre passat ja s'està menjant els diners que els clients havien començat a estalviar amb l'eliminació de l'impost d'actes jurídics decretat pel govern estatal. Amb altres paraules, el sector financer s'ha refet de la sotragada i ha compensat, fins i tot superat, els nivells anteriors. Si ells guanyen, a tu ja saps què et toca.

Tribuna

Xavier Garcia. Periodista

Sota el cel de Riudoms

Vaig tornar a Riudoms (Baix Camp) el passat dia 12, però ara per donar l'últim adeu terrenal al compositor Joan Guinjoan (1931-2019) –tan estimat per tanta gent, per les seves qualitats humanes i artístiques–, que morí, als 87, el primer dia d'aquest any. Vaig anar, també, a la cerimònia de comiat al Tanatori de les Corts on, amb la família més directa que li quedava (el fill François, la jove María José i la neta Isabel), hi havia bona part de la família musical i cultural de Catalunya (Antoni Ros Marbà, Josep Pons, Carles Garcia Gomar, Jordi Roch, els compositors Jordi Cervelló, Carles Guinovart, Agustí Charles, Carlota Baldrís, Ramon Muntaner, etc.), així com els periodistes Santiago Vilanova, Carme Casas, Jaume Comellas, entre d'altres, el poeta Toni Clapés, el director del CSIC, Francesc Ferrer, el cineasta Martí Rom, els crítics musicals dels diaris, etc., fins a un centenar llarg de persones.

I NO VOLIA PERDRE'M, tampoc, a Riudoms, on tantes vegades ens havíem trobat, l'enterrament de les seves cendres –al costat de les de la seva esposa, Monique Gispert, filla de riudomenc– que ja reposen sota el cel de la seva vila natal, que aquell dia semblava més escombrat que mai pel mestral.

IGUALMENT NO VOLIA PERDRE'M la resta de cerimònies, com la institucional a la sala d'actes de l'Ajuntament –presidida per l'alcalde, Sergi Pedret; el president de la Diputació de Tarragona, Josep Poblet; la directora de l'Institut de Riudoms que porta el nom de Guinjoan, Maria Teresa Molas, i el fill, François Guinjoan– o el funeral multitudinari que se celebrà a l'església parroquial d'aquesta vila del Baix Camp. I és que el celebrat músic, en aquest poble d'antiga i noble ruralitat camperola, hi deixà petja, tot i que només va viure-hi vint-i-un anys, els que van del 1931 al 1952, quan un dia va decidir marxar-ne, tot i ser l'hereu del patrimoni agrícola familiar que havia ajudat a mantenir, per anar a ciutat (primer a Barcelona, després a París i

a tantes d'altres on viatjà), decidit, també, com deia, a “ser algú” en el món de la música. Va ser, certament, el seu, un cas de tenacitat, és a dir, de constància i ingent treball, que va donar els seus fruits, acostumat com estava a l'exigència dels treballs al camp.

TOT AIXÒ HO COMENTAVA amb la família riudomenca Perea-Virgili, perquè l'Eugeni, cronista, filòleg, historiador i narrador, ben conegut en tota aquesta àrea del Camp de Tarragona, ja el 1970 a la premsa tarragonina informava de la notorietat que s'anava forjant el seu país en el camp musical, unes cròniques que continuaren, el 1978, amb la creació del Centre d'Estudis Arnau de Palomar i la publicació, a Riudoms mateix, de la revista *Lo Floc*, on la seva filla Maria Eugènia Perea i el seu marit Anton Marc Caparó han continuat aquesta tasca publicant, el 2012, el llibre *Joan Guinjoan, íntim*, la història indispensable de les seves arrels, aquelles que ara l'han acollit sota el blavíssim cel natal.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Incompetència a Movistar

■ Amb la intenció de reduir la factura telefònica dels meus pares, a finals d'agost vaig iniciar els tràmits per canviar el contracte que tenien amb Movistar. Vaig demanar suprimir els serveis d'internet i Digital Plus i deixar únicament el telèfon, ja que els meus pares són grans, estan malalts, són dependents, estan aïllats i són usuaris del servei de teleassistència, que funciona amb línia telefònica.

Mes rere mes, però, he comprovat sorpresa que els han seguit cobrant el triple servei: 114 euros mensuals. Quatre mesos i mig després no sé quantes vegades he trucat al servei d'atenció telefònica per corregir aquest error, no sé quants cops ho he fet ofimàticament, no sé quantes vegades he repetit gestions i explicat la mateixa història, no sé quant cops he rebut infor-

macions contradictòries o errònies, no sé quantes vegades s'ha penjat la línia ni quants cops me l'han penjat, no sé quantes vegades he estat a punt de perdre els nervis... Un malson o la típica estratègia perversa destinada a desanimar el client i fer que segueixi pagant el triple del que hauria de pagar?

El que sí que sé és que, després de tot aquest temps, han tallat la línia dos cops deixant els meus pares incomunicats, i que aquestes últimes setmanes he hagut de fer gestions telefòniques i bancàries amb la meva VISA per al pagament de factures –que ells reconeixen indegudes i que hauran de retornar– per poder recuperar la línia.

Problema resolt? No, avui ens han tornat a cobrar 114 euros. Què podem fer en vista d'això?

RAMON GAUSACHS
Hospitalet de Llobregat (Barcelona)

Oposicions antiqüades

■ Arran de la convocatòria de 5.000 places de docents per part de la Generalitat es torna a plantejar la utilitat de les oposicions tal com estan dissenyades, un sistema massa teòric per accedir a una feina a la funció pública. Tothom té dret a accedir a la funció pública d'acord als principis d'igualtat, mèrit i capacitat, amb proves objectives, però quan l'administració ha de fer ús de personal interí i substitut, que fa anys i panys que treballa, no té cap sentit sotmetre'l a unes oposicions que, per molt més pràctiques que diu el Departament d'Ensenyament que seran, és un sistema que no reflecteix la capacitat real del candidat.

Els interins i substituïts bé prou que s'examinen cada dia que fan les seves classes amb

dedicació i esforç. Els hem de tornar a sotmetre a un tribunal, amb la mala sort que just aquell dia tinguin un mal moment i no superin les proves? És un sistema obsolet i anticrònic, del segle XIX. Algú pot dir que és un greuge per als que encara no hi treballen, però no oblidem que el cas dels interins i substituïts s'ha d'emparar en l'anomenada discriminació positiva, com reconeixen altres legislacions europees, és a dir, els qui fa molts anys que treballen a la funció pública pel sol fet de l'antiguitat ja haurien d'entrar directament com a fixos.

És un qüestió d'equanimitat, però la Generalitat no ho pot regular de manera diferent perquè els principis legals generals d'accés a la funció pública són una competència estatal constitucional. I d'aquí no passem.

VICENÇ MACH
Sabadell (Vallès Occidental)

La frase del dia

“Aznar és el ‘primo de Zumosol’ de la dreta espanyola”

Eduard Pujol, PORTAVEU ADJUNT DE JUNTS PER CATALUNYA

Tribuna

Xavier Oca. Militant de Poble Lliure

Sindicalisme republicà

Des dels inicis de l'anomenat *procés* s'ha parlat molt de dos conceptes: “construir estructures d'estat” i “eixamplar la base”. Malauradament, aquests discursos s'han vist a voltes contradits per la praxi política, com per exemple quan el govern de Mas es dedicava a trinxar a cop de tisorades i privatitzacions el sistema públic de salut i l'universitari, o quan part de la direcció d'ERC ha utilitzat l'excusa del “no en som prou” per defensar una estratègia desmobilitzadora, sabent de sobres que el creixement de l'independentisme tan sols ha vingut i pot venir per la via de posar en evidència el conflicte polític entre un estat autoritari i oligàrquic i un poble que reclama justícia social i llibertats.

PERQUÈ, MALGRAT el que se'ns vulgui fer creure, les coses tenen el seu significat; i “construir estructures d'estat” vol dir dotar-se dels elements (econòmics, socials, de representativitat política, democràtica, administratius, etc.) necessaris per fer valer la sobirania popular enfront dels poders polítics i econòmics que ens la neguen. Alhora, “eixamplar la base” tan sols és possible demostrant tant en el discurs com en les praxis de govern que la República és un projecte a favor de la majoria, un projecte de justícia i protecció social, en contraposició al projecte de les castes extractives que representa la monarquia espanyola.

CONSTRUIR UNA BANCA pròpia, afavorir el cooperativisme, les xarxes de petites empreses i el comerç local, desconnectats dels grans grups especulatiu i financers de l'Íbex 35, crear una institucionalitat republicana desconnectada de l'Estat espanyol, establir un marc català de relacions laborals, fer polítiques públiques de sanitat, educació i habitatge que garanteixin els principis d'universalitat, qualitat i equitat, enfortir les organitzacions en defensa dels drets civils, els drets so-

cial i les llibertats democràtiques, etc. són exemples de com construir república i com sumar nous sectors socials al nostre projecte polític.

AVUI, PERÒ, VOLDRIA FER èmfasi en una d'aquestes estructures que és, alhora, una via de penetració social: el sindicalisme republicà. A diferència del que ha passat en altres nacions ocupades per l'Estat espanyol, com ara Euskal Herria o Galícia, on el sindicalisme nacional i de classe ha estat tradicionalment majoritari i una peça clau en la formació dels respectius moviments d'alliberament, a Catalunya, d'ençà que el PSUC i el seu món van sumar-se a allò que Xirinaes qualificà com a “traïció dels líders” (monarquia, règim del 78, pactes de La Moncloa), el sindicalisme majoritari ha estat de tall reformista i ha esdevingut una eina més de consolidació del règim.

TANT ÉS AIXÍ QUE en el moment de màxima mobilització popular i màxima repressió de l'Estat, i amb unes bases d'afiliats independentistes prou nombroses,

“En els darrers mesos, milers de treballadors d'aquest país hem entès que ens cal un sindicat combatiu que reclami la construcció d'una República sobirana, igualitària i democràtica”

les direccions del sindicalisme oficialista han jugat un paper entre galdós i vergonyós en la no defensa dels drets i llibertats del nostre poble. Recordem, per exemple, que, segons una enquesta pròpia de CCOO (publicada a la premsa), més del 40% de l'afiliació es declara favorable a la independència. De la UGT no hi ha dades exactes, però podríem deduir que el percentatge és similar. Ara ja sabem no només que sense República no hi haurà drets socials i laborals: hem comprovat que sense un sindicalisme desacomplexadament republicà no hi haurà la necessària mobilització popular organitzada per defensar la República.

EN ELS DARRERS MESOS, milers de treballadores i treballadors d'aquest país hem entès que ens cal un sindicat que en cada lluita i reivindicació laboral i social recordi i denunciï quin és el marc politicoadministratiu que permet i fomenta els abusos, la vulneració de drets i l'explotació; un sindicat que defensi les àmplies capes de la classe treballadora que s'han vist abandonades pel sindicalisme de saló i els comitès de les grans empreses; un sindicat combatiu que, en resum, reclami com a punt estratègic fonamental per a la conquesta de drets laborals i socials la construcció d'una República plenament sobirana, socialment igualitària i radicalment democràtica.

AIXÒ EXPLICA l'important creixement que la Intersindical-CSC, l'únic sindicat que va convocar la vaga del 8-N del 2017 i l'aturada del 21-D del 2018, ha tingut el darrer any, en què gairebé ha doblat la seva afiliació. Esperem (i des de la modestia fem una crida al conjunt de treballadores i treballadors de diferents sectors a fer-ho realitat) que els pròxims mesos signifiquin la consolidació d'un sindicalisme nacional i de classe, que en l'actual moment històric vol dir compromès amb la construcció de la República Catalana independent.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Joaquim Franch

Eumo editorial incorpora en la col·lecció *Textos Pedagògics* el llibre *El lleure com a projecte*, amb

què Joaquim Franch va guanyar l'any 1985 el premi Artur Martorell. Ha tingut cura d'aquesta edició el professor Jaume Trilla; la novetat és la incorporació d'un darrer capítol, inèdit fins ara, “Ecos més llunyans”, que Franch havia escrit com una actualització i balanç del treball premiat. Trilla al seu “Estudi Introductor” té cura de contextualitzar l'obra de Joaquim Franch (Barcelona, 1944-Celrà, 1987), en fa una aproximació biogràfica cronològica i inclou en la bibliografia les publicacions de Franch i la bibliografia sobre Franch. Insisteix en l'actualitat i vigència i explora el sentit de l'anticipació de l'obra de Franch.

Els responsables de l'editorial insisteixen en aquests valors actuals i no dubten a catalogar Franch com un “clàssic de la pedagogia catalana contemporània”. La dimensió de la seva acció com a educador en el lleure es va desplegar a Barcelona i Girona i en diversos camps: l'escoltisme, els projectes pedagògics de les escoles de mestres i la dimensió pràctica de l'acció municipal en aquests temes.

A través del seu treball va explorar i descobrir una nova dimensió natural i ecològica de la realitat. I va traduir aquesta pulsio ambientalista en un activisme incansable innovant en el camp dels recursos educatius, amb publicacions sovintejades de les seves reflexions, i amb l'experimentació en directe en camps de treball en espais naturals, com el dels Aiguamolls de l'Empordà de 1983, que és la base d'aquest llibre. La pedagogia del grup i del projecte van ser la base de la seva reflexió i la seva acció.

Joaquim Franch va integrar indissociablement la dimensió utòpica i pragmàtica de la urgent i necessària transformació de la realitat.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Turull, ferm en el seu compromís per al judici

Agraeix en un article l'escalf dels mesos a Lledoners, i assegura que ara li toca a ell tornar-lo

Reforçar les policies locals amb agents privats

Interior ja ho ha permès en sis municipis des del 2015 per reforçar la seguretat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Diana Riba Número 2 a la llista d'ERC per a les europees

“A la presó i a l'exili ja tenim grans líders, ara n'han de sortir més”

JUDICI • “Confio que hi hagi absolució. Han de provar l'acusació i no sé d'on trauran les proves de rebel·lió sense violència” **ELECCIONS** • “Volem visibilitzar dins el Parlament Europeu la repressió”

Emili Bella
BARCELONA

La pedagoga Diana Riba serà la número 2 de la llista d'ERC com a independent en les eleccions europees. La parella de Raül Romeva ofereix la primera entrevista com a candidata, coincidint amb publicació, avui, del llibre de l'exconseller d'Afers Exteriors *Esperança i llibertat* (Ara Llibres), un treball profund, reflexiu, viencial i, sobretot, constructiu, que es presenta demà passat a 2/4 de 8 del vespre a la Casa Capell de Barcelona.

Com va anar aquella trucada en què Romeva li comunicava que Oriol Junqueras li proposava de fer tàndem electoral amb ell? L'intern té set trucades de vuit minuts a la setmana. No parlem cada dia, però sí que ho fem sovint, i en una d'aquestes trucades, el Raül, just quan es despenja, que se sent un clic, com a l'antiga, quan trucaves des de les cabines, perquè ells truquen des d'una cabina, va deixar anar ràpid: “L'Oriol et demana que vagis de segona a les llistes per a les europees.” Després d'aquesta frase hi va haver un silenci. El que ens va copsar més, a banda

de la proposta, va ser que era el primer silenci que teníem entre nosaltres, perquè la presó et limita tant la comunicació amb el teu familiar que les comunicacions son trepidants, d'un tema a un altre. Una de les coses que perds quan tens un familiar a la presó són els silencis, que són part de la comunicació.

S'ho esperava? N'havien parlat? No, no. La primera notícia va ser aquesta.

S'ho va pensar gaire? Al cap de dos minuts parlàvem d'altres temes que eren importants en aquella trucada, perquè la nostra vida segueix endavant. I aleshores sí que vam començar a trobar estones per poder parlar i reflexionar, tant amb ell com amb l'Oriol i amb gent de fora, per poder prendre la decisió, que va ser que sí.

Si Junqueras no surt de la presó, vostè serà la cap de llista d'ERC 'de facto' a Europa. Com es planteja la feina allà? Fa un any i mig que treballem per ser la cara visible de tots els drets que se'ns estan vulnerant, i el Parlament Europeu és una gran plataforma per poder-ho continuar fent. Hi ha molta re-

flexió sobre cap on volem que tendeixi la Unió Europea; la nostra intenció és que ho faci cap a una Europa de drets fonamentals. Ho han treballat els eurodiputats Jordi Soler i Josep-Maria Terricabras en l'última legislatura i anteriorment el Raül. Volem portar de primera mà la veu de la repressió que estem vivint; al final, soc persona represaliada i és el que volem visibilitzar dins el Parlament.

Quines expectatives electorals tenen?

Les expectatives són mantenir els dos eurodiputats actuals i fins i tot augmentar-los encara que sigui a mitja legislatura. Estem fent una coalició que encara no s'ha acabat de tancar.

Com es dirà la candidatura?

No, es presenta aquesta setmana conjuntament amb els partits que la conformem, ERC, EH Bildu i BNG. Se n'hi anirà afegint algun altre, però de moment són aquests tres.

Romeva va ser deu anys eurodiputat. Com l'ajudarà a vostè la seva experiència?

M'ajudarà moltíssim perquè d'entrada per a mi el Parlament Europeu no és un lloc que no co-

negui o un lloc inhòspit. El coneixem perfectament perquè el Raül hi va ser deu anys i tot i que nosaltres no vam anar a viure mai a Brussel·les, hi anàvem molt sovint. El dia a dia parlamentari el vivíem. Jo hi anava quan no teníem fills i també quan ja en teníem. No només hi ha l'acció dins la cambra, sinó que s'hi fan moltes accions al voltant, i en aquestes hi participàvem amb els nens, hi érem i vivíem el dia a dia.

Si la causa és la mateixa, visibilitzar la situació de repressió, per què no van plegats amb l'espai postconvergent?

Primer perquè la unitat ha de ser d'acció, no una homogeneïtzació de les llistes electorals. La ciutadania i els partits també ens han demostrat que quan intentem homogeneïtzar i anem tots junts, hi ha molta gent que no se sent còmoda amb una llista unitària. Els resultats de les dues últimes eleccions deixen bastant clar que hi va haver molt més suport quan es va anar amb candidatures separades amb objectius en comú. L'important és la unitat d'acció, no la unitat de les llistes. En aquest cas, que anirem en llistes separades, seguirem fent la

Diana Riba, al centre cultural La Farinera del Clot ■ ORIOL DURAN

feina que ja van començar i es visibilitzava amb Junqueras, Romeva, Maria Badia, Ramon Tremosa, que eren de llistes diferents i tenien una acció conjunta dins la cambra. També és veritat que cap enfora és molt potent veure com diferents llistes electorals amb ideologies tan diferents tenen punts en comú tan clars, és una fortalesa.

No li pregunto com està el Raül perquè al llibre ja es nota que està fort i preparat per al judici. Com està vostè?

Nosaltres hem après des de fa un any i mig a viure el dia a dia, a afrontar el que ens pertoca ara i a intentar no fer gaires plans de futur, perquè el futur per a nosaltres és la setmana següent. El que compartim amb els presos és que tenim ganes de sortir d'aquesta presó preventiva i a afrontar el judici i que tinguin veu per explicar tot el que

L'APUNT

La proposta: sotmetre un país

Òscar Palau

Embolcallat amb la bandera espanyola, Pablo Casado va (tornar a) dir ahir que Catalunya la dirigeixen una colla de "fanàtics racistes i supremacistes", i que el PP (i s'entén que Cs, 40 escons de 135) l'"alliberarà" amb un 155 –per cert, també exigit pel Parlament extremeny (?)– que elimini el model escolar i els mitjans públics, entre altres pilars. No sé quantes citacions ju-

dicials per odi tindria un dirigent d'aquí que digués això dels líders espanyols, però el preocupant és que insultar el govern triat pels catalans, que és com insultar-los a ells, avui dona vots, igual que voler sotmetre per força i indefinidament les seves institucions, a l'estil de temps que creïem superats. I encara es pregunten per què cada dia més gent vol perdre'ls de vista.

no va passar, començar a desmuntar aquest relat de rebel·lió i sedició, que és un relat jurídic fictici per tenir una eina per poder ficar-los a la presó. Per a nosaltres és molt important el judici per després passar a la següent etapa. La presó provisional et posa en una situació personal bastant ingestionable perquè no hi ha temps, no hi ha explicacions de fins quan.

Com ho porten els nens?

Amb el Raül i els nens sempre hem fet una pinya molt forta. Com ho portem nosaltres al final els ajuda i els dona un mirall de com portar-ho ells. En el moment en què som conscients de la situació que ens toca viure, el que hem de fer és unir esforços per estar el millor possible. Evidentment no entenen moltes coses, però és que no les entén la majoria de la ciutadania. I això els ensenya que de vegades

s'ha de viure amb la incertesa i no vol dir estar malament, vol dir viure amb la incertesa. Ara afrontarem el judici, i potser el que més els neguiteja és tornar a fer aquests 1.500 quilòmetres de distància en un sol dia per veure'ls dues hores. Aquests 1.500 quilòmetres no només és fer-los, sinó que arribes en unes condicions en què les trobades de vegades no són de tanta qualitat. Però com que serà temporal, ens ho agafarem com a temporal. A ells el que els motiva és veure'ls i estar junts, això passa per davant.

Els familiars podreu assistir al judici?

Aquesta serà una altra de les incògnites. La sala en què finalment es farà el judici al Suprem és molt petita. Hi ha molts advocats, ajudants dels advocats, tots els acusats, els observadors internacionals que volen assis-

tir-hi, tots els familiars que hi volem ser, i és una incògnita. La veritat és que no ho sabem, esperem que sempre que hi vulguem anar hi puguem assistir, però sobretot suposo que sí que hi podrem ser en el moment en què declarin ells.

"Si el preu de la llibertat és una llarga presó, l'assumirem", diu al llibre. Vostè creu que hi haurà sentència condemnatòria?

Confio que hi hagi absolució. La primera prova que hem pogut veure, la setmana passada, són unes imatges davant d'Economia on es veu clarament que han estat manipulades i que n'hi ha que no són d'aquell espai. Ells han de provar l'acusació i no sé d'on trauran les proves de rebel·lió, que està subjecta a l'ús de la violència. El que tenim tots clar aquí és que no hi ha hagut violència. Ho hauran de provar.

Què ha de passar el dia de la sentència? Quina ha de ser la reacció al carrer i quina ha de ser la resposta política?

La reacció del carrer esperem que sigui com la de fins ara, sempre democràtica, pacífica i massiva. Això és el que a ells, a les famílies i a la ciutadania en general ens dona la força. Això no és un procés a nou, onze o quinze persones, això és un judici a la democràcia. Esperem que a fora del Tribunal Suprem, a Madrid, o en altres indrets a Catalunya es vegi un suport massiu, pacífic i democràtic.

I políticament? El govern, el Parlament?

Com han estat fent fins ara, donant suport als drets fonamentals del poble de Catalunya. Fa pocs dies van signar una carta dels expresidents del Parlament i del govern demanant un judici just i que es busquin altres mesures que no siguin la presó preventiva. Políticament el govern i el Parlament estan a favor de seguir lluitant pels nostres drets. I aquí es vulneraran els drets de tots si hi ha una sentència condemnatòria.

Romeva insisteix que "som on som, no on ens agradaria ser", "no som una República" i admet: "El 27-O no vam ser creïbles." Hi ha autocrítica, perspectiva, realisme, al llibre.

Sí, és un llibre de molta anàlisi política, d'allò que es va fer, on som i on volem anar. I si vols fer propostes de futur has d'analitzar com hem arribat fins aquí i què estem fent. Ara, sempre amb el cap ben alt. Som on som, i això és un trampolí per arribar on volem anar.

En la línia d'una carta del president d'Òmnium, Jordi Cuixart, Romeva també considera que "cal canviar algunes coses i reformular-les, actors, relat i lideratges", o que "no és moment d'egos ni personalismes". A qui es deu referir?

Com ho veig jo, ells ja són els nostres líders, sempre ho seran, pel que van representar per a la ciutadania i per la feina que estan fent ara a la presó o l'exili. A la presó i a l'exili ja tenim grans líders, ara n'han de sortir més, i això requereix temps. En aquest procés, un dels reptes que tenim és com gestionem el

temps, perquè tothom té molta pressa, però de vegades les coses requereixen un cert temps. En aquest sentit, el que diuen no és un retret, és que calen també nous lideratges per continuar tirant endavant aquest procés.

Al llarg del llibre procura no fer sang, recalca que no busca repartir culpes ni fer retrets. Com a màxim s'intueix en algun moment que està molest amb el president Puigdemont perquè es va assabentar del "singular encàrrec" d'organitzar logísticament el referèndum des de l'escó, no li ho havia comentat abans.

El Raül sempre diu aquesta frase; si no el primer cop el segon que el vaig anar a veure a la presó, em va dir: "Diana, zero retrets." Hi ha moments en què quan vius una cosa molt intensament que té conseqüències tan clares com el que estem vivint, el primer que et surt és aquesta reacció, però com bé diu al llibre, no hi ha d'haver retrets, perquè hem de seguir caminant. Si ens quedem en el passat amb retrets del que es va fer, no ens deixen avançar. Podien haver passat coses que podien fer mal, però ara hem de tirar endavant. Tant els que estan a l'exili com els que estan a la presó estan fent una feina molt important per tirar el procés endavant.

També demana empatia. "On és l'empatia d'Inés Arrimadas", es pregunta. I sosté que si la pena de mort estigués vigent, el PP, Ciutadans o Vox, "o tots ells, estarien demanant la nostra execució".

És que veiem una dreta molt desfermada amb la vulneració de tots els drets. Ells sempre s'agafen a l'extrem més extrem d'aquesta suposada democràcia que tenim, d'aquestes eines democràtiques que tenim, i el que vol dir el Raül amb això és que si entre aquestes eines tinguéssim la pena de mort, estarien en aquesta situació. En aquest judici, una de les acusacions és Vox, i Vox està demanant més de 700 anys de presó als nostres familiars, al govern, a la presidenta del Parlament. Sempre es posen a l'extrem, i el que diu el Raül és que allà on hi hagi l'extrem és on els trobarem. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Casado: “Us alliberaré de la banda de fanàtics racistes”

■ El líder del PP insta el votant de Vox i Cs a tornar i promet “posar ordre” a Catalunya amb un 155 total que destitueixi Torra, més zel amb els presos i il·legalitzar partits ■ “Menys PP és menys Espanya”, avisa

David Portabella
MADRID

Els catalans no són lliures i Pablo Casado ha vingut a “alliberar tota una societat segrestada per una banda de fanàtics racistes i supremacistes”. “Posarem ordre a Catalunya!”, va prometre el president del PP com a síntesi d’un pla que inclou un 155 total i sense límit per destituir Quim Torra, canviar tot el govern des de Madrid, recuperar el control de les presons, refer el Codi Penal per criminalitzar la convocatòria de referèndums i obrir la porta a il·legalitzar partits catalans si promouen la violència. Adoptant el seu to més dur per clausurar la convenció del rearmament ideològic del PP el dia que el partit complia 30 anys de la refundació des d’Aliança Popular, Casado va instar els desencisats que van marxar a Vox i a Ciutadans a tornar a casa perquè ell pugui arribar a La Moncloa i suspendre *sine die* l’autogovern català. “Menys PP és menys Espanya i més separatisme i més Otegi”, va afirmar.

Amb José María Aznar present a la primera fila i amb Mariano Rajoy absent en compliment del seu règim d’incompatibilitat i com a prova que el

Pablo Casado va cloure la convenció del PP ahir al pavelló d’Ifema amb un discurs dur sobre Catalunya ■ CHEMA MOYA / EFE

La frase

“Aquells que van marxar a buscar el PP fora del PP no l’han trobat ni el trobaran: el veritable PP és aquest”

Pablo Casado
PRESIDENT DEL PP

marianisme ha expirat, Casado cloïa la cita amb la qual el PP diu que “ha tornat” amb una pregunta als votants de Vox i Cs:

“Pregunto als que van abandonar el PP: avui Espanya s’assembla més o menys al que els agradaria que fos?”

La conclusió a què Casado creu que ha d’arribar el votant infidel és que “no es pot unir Espanya desunint el vot”. I ell assimila el PP a Espanya i Espanya al PP com si fossin sinònims, fins al punt de tancar la convenció amb l’himne espanyol sonant a volum tronador i amb una *rojigualda* de llum so-

bre els caps dels presents a Ifema.

Ni disfressa ni karaoke

En plena fragmentació de l’oferta electoral dretana en tres, Casado va avisar que molts volen imitar el PP sense èxit. “No n’hi ha prou a posar-se la disfressa del PP i versionar en un karaoke els temes populars”, va dir fent mofa de Santiago Abascal i Albert Rivera. “Aquells que van marxar a buscar el PP fora del PP no l’han trobat

ni el trobaran: aquest és el veritable PP”, va avisar.

Amb el flamant primer president andalús popular Juanma Moreno d’estrella, Casado va aprofitar la crida que Aznar va fer la vigília a concentrar el vot dretà en el PP per apuntalar la invitació opinant que Espanya està en mans de l’independentisme. O, com ell va dir citant Mario Vargas Llosa, de “la pesta”. “Mai han manat els nacionalistes i els radicals”, va lamentar.

Si arriba a La Moncloa, l’oferta a Catalunya del líder del primer partit espanyol és el catàleg complet d’involució autonòmica. “Posada en marxa immediata del 155, sense límit de temps, per depurar el govern, nomenar-ne un de nou i recuperar el control de l’educació, la seguretat, la hisenda, els mitjans públics i les presons”, va recitar Casado. Un lot que vol completar amb la reforma de la llei d’indults per vetar-los als condemnats per rebel·lió i sedició, el canvi en la llei de partits per il·legalitzar sigles que animin la violència i la reforma de la llei de finançament de partits per deixar sense diners els que atemptin contra la idea d’Espanya.

Amb la fita de captar tot l’espai “a la dreta del PSOE”, Casado va retratar Pedro Sánchez com un “ostatge de *batasunos*, independentistes i podemitas”. El retorn de Casado a l’arrel aznarista es completa amb una porta oberta a endurir l’avortament –“sempre a favor de la vida”–, a parlar de violència “domèstica” i no “masclista”, a frenar la immigració, a eliminar l’impost de patrimoni i a liderar la presó permanent revisable sobre la crònica negra. “Els assassins, violadors i pederastes estan al carrer per la síndrome d’Estocolm de la progressia espanyola”, va dir.

Pel seu entorn, Casado surt reforçat de la convenció després d’acollir Rajoy i tenir l’aval d’Aznar, i aspira a guanyar les eleccions a la primera, però alhora recorda que Aznar va trigar set anys a ser president i que Rajoy va necessitar tres eleccions. ■

cafeteria
pizzeria
restaurant

Plaça de la Fàbrica, 2 local 9 -10 Premià de Dalt 08338 Barcelona T. 937 523 351 M. 673 443 952

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Jordi Turull i Negre
Pres polític

No us deixarem sols

Ara que aviat deixarem la presó de Lledoners, ara que deixarem la nostra estimada terra per anar durant força temps a una nova presó de Madrid i d'allà al judici, ara que no sé quan podré tornar a fer un escrit d'opinió, no me'n puc estar, d'expressar i abocar tot el cúmul de gratitud i compromís vers tantíssimes persones per defensar tant i arreu tot allò que ens ha portat a la presó. Necessito deixar testimoni per escrit del sentiment de gratitud infinita a tantes i tantes persones de tota mena de condició, edat, origen i pensament per ser-hi aquests mesos. Per enviar-nos milers de cartes d'escalf i de suport. Per venir aquí a fora, a l'esplanada de Lledoners. Per cantar. Pels vostres clams. Per desitjar-nos cada dia, sens falta, una càlida bona nit. Per fer-nos companyia en les dates més asenyalades de Nadal. Per pujar cims, per córrer quilòmetres, per fer llargues caminades, motorades, per interpretar melodies a peu de carrer, per fer trobades castelleres, per fer hores de ràdio, per organitzar dejunis, per organitzar infinitat de sopars grocs, per portar i penjar llaços grocs. Per ser regularment a les places de tots els racons de Catalunya. Per no deixar-nos, ni per un minut, sentir-nos sols. Gratitud infinita per unes famílies, les nostres, que hauríem de tornar a néixer molts cops per tenir temps d'atrapar-les en la serenor i la fortalesa demostrada. Gratitud per fer, no per desfer, tantes i tantes coses, immenses o simbòliques, multitudinàries o en petits grups,

Imatge dels presos polítics homes a la presó de Lledoners ■ ÒMNIMUM CULTURAL

units sempre i arreu per una paraula meravellosa: llibertat! I nosaltres, que només en tenim una de paraula que potser no diu molt però que ho vol dir tot: gràcies! Gràcies per ser-hi tant i gràcies per la manera com hi heu estat i segur que hi seguireu sent. Tantes i tantes mostres de compromís pacífic i actiu per tots els racons del país ens han de donar molta més confiança i, sobretot, esperança. Confiança en nosaltres mateixos i esperança per culminar allò que també de manera pacífica i lliure vam començar aquell 1 d'octubre del 2017. Suposo que, com la resta de companyes i companys empresos-

nats i exiliats, vosaltres feu que no em senti personalment amb cap dret al desànim, i encara menys amb cap dret a la resignació davant un judici que ja arriba amarat de voluntat d'escarment, de manca de garanties i de decisions judicials basades en l'anímadversió cap a uns ideals i l'objectiu polític que defensem: la independència de Catalunya. Un objectiu polític que és noble, pacífic, legítim i democràtic. Per tot això, ara ens toca a nosaltres, als que serem jutjats, fer que no us sentiu sols durant el judici. Que tot el que heu fet no ha estat ni serà en va. Aquest cop, durant el judici, sereu vosaltres

els que ens sentireu a nosaltres. I serà llavors quan podrem, us voldrem i necessitarem correspondre-us. I la millor i única manera que podem tenir ara és que de la nostra veu noteu la mateixa fermesa i convicció que nosaltres hem notat a fora de la presó. Ara ens toca a nosaltres correspondre-us i a la nostra veu no hi entreveureu ni un bri de resignació, ni de renúncia, ni de rendició. Que no us sentiu sols en la defensa de la democràcia que voleu fer possible, en la reivindicació dels drets i llibertats fonamentals que s'han vulnerat amb l'objectiu d'escarment i no de justícia i que ho són de tothom, i que tampoc us sen-

tiu sols aquells que, a més, defenseu, com nosaltres, l'objectiu de ser República i que tants cops n'heu deixat constància a les urnes. Unes urnes que ens comprometen i ens obliguen, per sentit democràtic, a ser-ne dignes i conseqüents.

No donaré lliçons ni consells a ningú, Déu me'n guard! Ni durant els mesos que venen perdre ni un minut en batalles i batalletes partidistes. I encara menys en cap crítica pública a cap de les persones que pacíficament i políticament s'han mogut per la nostra llibertat i per la de Catalunya. Seré només exigent amb mi mateix, tant com pugui, però no amb els altres. I miraré de posar-hi el bo i millor, com heu fet vosaltres, per no apartar-me d'una sola lògica: correspondre-us des de la infinita gratitud per tot el que heu fet, feu i

A la nostra veu no hi entreveureu ni un bri de resignació, ni de renúncia, ni de rendició

fareu per la llibertat en majúscules i per l'altíssim honor que ens heu atorgat en poder-vos representar.

L'Estat espanyol, a través de la seva cúpula judicial, retorçant el dret de manera vergonyant i decorant jurídicament de manera maldestra l'estratègia política de l'"A por ellos", ha impedit que us representem a molts al Parlament i al govern de Catalunya. Doncs bé, ara ho farem físicament amb el mateix sentit de responsabilitat, de representativitat i de compromís amb vosaltres, no pas al Parlament ni al govern, però sí al Tribunal Suprem. Ara ens toca a nosaltres dir-vos que, durant el judici, "no estareu ni us sentireu sols". Nosaltres, de manera serena i ferma, hi serem amb vosaltres i per a vosaltres.

JxCat exigeix que els presos puguin declarar en la comissió del 155

Redacció
BRUSSEL·LES

El portaveu adjunt de Junts per Catalunya (JxCat), Eduard Pujol, va exigir ahir des de Brussel·les que els presos citats a declarar en la comissió parlamentària del 155 puguin fer-ho "de manera telemàtica o presencial" i va

indicar que si el Tribunal Suprem no els ho permet serà una "nova estafa a la democràcia". "Els deixaran complir una obligació que tenen com a citats en aquesta comissió? Els permetran exercir un dret que tenen com a ciutadans per explicar-se?", es va preguntar. D'altra banda, Pujol considera un "disba-

rat enorme" que la política espanyola reivindiqui "amb lleugeresa" que es torni a aplicar el 155. "Que deixin en pau Catalunya, que deixin en pau les nostres llibertats i els nostres drets, que no juguin amb un artefacte que ens ha fet molt mal. Prou", va exclamar en declaracions recollides per l'ACN a la capital

belga, on el grup parlamentari es va reunir amb el president Carles Puigdemont a l'hotel Marivaux per treballar l'estratègia a la cambra i les accions que es duran a terme durant el judici de l'1-O.

Sobre la candidatura a les municipals de Barcelona i el paper d'Elsa Artadi —que ahir no era a Brus-

Eduard Pujol, ahir a Brussel·les ■ EFE/J. WARNAND

sel·les per motius "d'agenda", Pujol va explicar que la qüestió no es va abordar durant la reunió. En tot cas, està "convençut" que a Barcelona hi haurà una candidatura que representarà "molt bé aquells que creuen en la centralitat política que representa JxCat". Segons el portaveu adjunt, tampoc no es va parlar de les eleccions europees. A la reunió del grup parlamentari s'hi afegirà avui el president, Quim Torra, i diferents consellers del govern, entre els quals està previst que hi assisteixi Artadi. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYA LLIBERTAT

El síndic de greuges Rafael Ribó lidera el conglomerat d'entitats que coordinarà el pla ■ J.L.

Catalunya tindrà aquest any un pla de drets humans propi

■ Diverses entitats liderades pel Síndic i l'IDHC impulsen des d'avui un procés participatiu per redactar el document

Ò. Palau
BARCELONA

Un document que identifiqui els principals déficits i que reculli les polítiques públiques que es poden implementar per millorar la promoció i la protecció dels drets humans, a més de preveure un mecanisme de control de la seva aplicació efectiva. Això és un pla de drets humans, segons els anomenats Principis de París, que l'ONU encoratja a redactar en un àmbit nacional.

En aquest sentit, el país es proposa tenir llesta a

l'estiu una estructura de drets humans impulsada pel Síndic de Greuges i l'Institut de Drets Humans de Catalunya (IDHC). Format el 2017, aquest conglomerat presidit per Rafael Ribó té el consell assessor format per una vintena de personalitats multidisciplinàries i entitats com ara Amnistia Internacional, el Col·legi de Periodistes, el Consell de l'Advocacia, la Comissió Catalana d'Ajuda als Refugiats o la Taula d'Entitats del Tercer Sector. Seva és la feina de coordinar la xarxa d'entitats socials, elaborar una

La data

09/2019

Els impulsors confien poder presentar el pla al Parlament i el govern perquè el tinguin present en la seva acció.

proposta d'estat dels drets humans i emetre opinions sobre els projectes i proposicions de llei al Parlament que tinguin incidència en aquest àmbit. A més, podrà redactar informes vinculats als que els estats

han de presentar periòdicament als òrgans i comitès internacionals de protecció dels drets humans.

El tret de sortida a la redacció del pla català es donarà a les cinc d'aquesta tarda a les Drassanes de Barcelona, en un acte conduït per l'actriu Sílvia Bel i el periodista Ramon Peller, on participaran diverses de les personalitats promotores i es donaran a conèixer els documents de treball sobre el conjunt de drets que aquest consell ha identificat com a punt de partida, perquè siguin debatuts per la ciutadania. I és que amb la presentació s'iniciarà l'etapa de procés consultiu i debat ciutadà considerada bàsica, ja que una de les condicions essencials des que es van començar a promoure el 1993 és que els plans siguin públics i amb base a una àmplia participació social. Per a això s'obriran diferents vies de participació, ja sigui per mitjà de tallers temàtics pel territori en col·laboració amb entitats civils o d'un qüestionari en línia perquè la gent opini sobre les principals mancances en l'àmbit dels drets humans, i també les oportunitats i recursos disponibles.

El procés de debat i consulta, que es preveu que s'allargui del febrer al juny, ha de culminar al juliol en un document definitiu que resumirà les recomanacions i propostes sorgides de la societat civil. Segons el calendari previst, el pla de drets humans de Catalunya serà sotmès al setembre a la consideració del Parlament i el govern, a fi que guï la seva acció a curt, mitjà i llarg termini tot concretant-se en lleis i polítiques públiques. ■

Alonso-Cuevillas s'implica en el judici del 17-A

■ L'advocat defensarà de franc la família del nen de Rubí mort en l'atemptat

S. Oliveira / S. Muñoz
BARCELONA

Jaume Alonso-Cuevillas, l'advocat de Carles Puigdemont, ha acceptat defensar la família del Xavi, el nen de tres anys de Rubí que va morir en l'atemptat de la Rambla i, d'aquesta manera, serà un dels lletrats implicats en el judici del 17-A, que es farà a l'Audiència Nacional. Alonso-Cuevillas, que va conèixer el pare d'en Xavi, en Javier Martínez, a través del president de l'Associació Catalana de Víctimes d'Organitzacions Terroristes, Robert Manrique, exercirà l'acusació popular en nom d'aquesta família de Rubí. "Vaig conèixer en primera persona la història colpidora d'en Xavi i em vaig posar a disposició del seu pare", explica.

Alonso-Cuevillas dirigità tota l'estratègia i l'ajudarà un equip d'advocats del seu despatx, ja que es preveu que el judici, que encara no té data, s'allargui uns quatre mesos. L'advocat i el seu equip només cobraran a Javier Martínez les despeses que suposaran el trasllat i l'estada a Madrid, una quantitat que Javier Martínez, com ell mateix explica, confia recaptar a partir d'un crowdfunding o campanya de micromecenatge

que s'organitzarà molt aviat. Actualment, la família del Xavi té un advocat d'ofici. "No vull fer negoci amb això", sosté Alonso-Cuevillas.

Respecte al judici que farà seure a la banqueta els dos supervivents de l'atemptat del 17 d'agost a la Rambla, tant Javier Martínez com qui ara s'ha convertit en el seu advocat asseguruen que, més enllà del procediment que afecta els dos inculpats, "el nostre gran objectiu és intentar descobrir la veritat, com ara quin paper hi va jugar el CNI, alhora que perseguim la responsabilitat civil de l'Estat".

Javier Martínez confia que la tràgica mort del seu fill "no sigui en va" i que la investigació fins al fons dels fets, segons afirma: "Serveixi per intentar evitar uns fets similars com els que es van emportar la vida del meu fill." En paral·lel, aspira a aconseguir una indemnització que li permeti atendre millor les necessitats de la seva filla, que va presenciar l'atemptat i que encara requereix de suport psicològic.

El pare del Xavi, la imatge del qual es va fer viral quan poc després de l'atemptat va abraçar l'imam de Rubí, agraeix el gest de Alonso-Cuevillas i el suport de JxCat. ■

LES CORTS
CORTS bar
restaurant

C/ les Corts, 19 (poligon) - Cabrera de Mar
Tel. 647 488 095

Tenim pa sense gluten

Menú diari casolà 10 €
Esmorzar de forquilla
Menjars per emportar-se

Dissabte especialitat: Arròs caldós amb llamàntol